

нахме подъ него. Тъкмо се подслонихме и една грамадна, огнена сабя разсече небето и съоглушителенъ трѣсъкъ падна предъ насъ, на мѣстото, гдето бѣхме преди единъ мигъ. Ние писнахме и още по-силно стиснахме премръзналитъ си ржце:

— Мамо, мила мамо, кжде си?... Въ това време, гледамъ, тичакъмъ насъ една жена, очитъ ѝ широко разтворени отъ ужасъ, шалътъ ѝ падналъ отъ главата, виси на рамото.

— Мамо, мамо ... — писнахме ние.

Тя разтвори ржце, прегърна ни:

— Децата ми, миличкитъ ми, — говорѣше тя, плачеше и ни цѣлуваше. — Намѣрихъ ви, намѣрихъ ви. Отъ гърдитъ ѝ се изтръгна дълбока въздишка. Погледнахъ я. Очитъ ѝ бѣха отправени къмъ небето. Като че се молѣше. Помня, какъ потръпнахъ. Това бѣше само за мигъ. После тя пакъ ни цѣлуваше и все повтаряше:

— Децата ми, миличкитъ ми...

Азъ усѣщахъ, какъ треперѣха ржцетъ ѝ.

Защо се радваше толкова нашата майка? Защо ние се зарадвахме толкова много, че забравихме страха?

Мама бѣше при насъ.

— Нека гърми, нека треши, нека се свѣтка и вали — твоята майка е при тебе, — говорѣше ми моето сърдце. Близко при нея ти си далечъ отъ всѣка опасностъ. Тя е силна. Тя всичко може. Тя е при тебе.

И моето сърдце радостно биеше... Не, то не биеше, а пѣше като великденска камбанка:

— Ма-ма, ма-ма, ма-ма...

За пръвъ пѣтъ ли чувахъ тази дума, та ми се толкова харесваше сега? Или, може би, защото бѣхъ още толкова близко до опасността, а се чувствувахъ вече защитена, спасена?

Не бѣше само това.

Може би, защото до тогава само устата ми изговаряше това име всѣкога, когато се нуждаехъ отъ нѣщо. А сега не устата, сърдцето ми говорѣше тази дума. То я пѣше съ чудно хубавъ гласъ, и тя се разливаше като пролѣтна мелодия по цѣлото ми същество. Азъ потръпвахъ отъ радостъ, отъ блаженстви, потънала въ нѣкакво върховно щастие. А сърдцето ми продължаваше да пѣе:

— Ма-ма, ма-ма, ма-ма...

